

DE MYSTIEKE BETEKENIS

van

PASEN

MAX HEINDEL

Oorspronkelijke titel: The Mystical interpretation of Easter
uitgegeven door The Rosicrucian Fellowship, 1933
Oceanside, California, U.S.A. 1920.
Uit het Engels vertaald door Ger Westenberg.

2020. The Rosicrucian Fellowship
in het Nederlandse taalgebied

INHOUD

1 De mystieke betekenis van Pasen	1
2 Een gebeurtenis van mystieke betekenis	4
3 De kosmische betekenis van Pasen, deel 1	10
4 De kosmische betekenis van Pasen, deel 2	14
5 De les van Pasen	17
6 Het symbool van het ei	20
7 Het kruis van Christus	22
8 Wat gebeurde er met het stoffelijk lichaam van Jezus?	23

1. De mystieke betekenis van Pasen

Werd Christus ook honderd maal in Bethlehem geboren
en niet in uzelf, zo gaat uw ziel verloren;
vergeefs hebt u het kruis op Golgota aanschouwd
tenzij u in uzelf het weer hebt opgebouwd.

Angelus Silesius¹

Het populaire lied van vandaag, waar iedereen zich geestdriftig bij aansluit, maar dat morgen weer vergeten is; een stuk dat misschien zo'n honderd avonden achterelkaar op de planken komt om voorgoed verwezen te worden naar een stoffige kast. Ook al het andere dat verdwijnt, bewijst het feit dat het geen geestelijke waarde heeft. Het spoor van een vallende ster verlicht de hemel voor een ogenblik. Maar hoewel andere sterren minder licht geven en minder de aandacht trekken, verblijdt hun licht de reiziger elke nacht weer, door de eeuwen heen. Alleen de liederen die het waard zijn steeds weer gehoord te worden, de muziek die ons nooit vermoeit, hebben in het leven een blijvende waarde. Dat geldt ook voor de kosmische kringlopen waarvan de terugkeer door de feesten van het jaar wordt aangegeven. Omdat zij telkens terugkeren, leren zij ons dezelfde oude lessen vanuit een nieuw gezichtspunt.

Weer is het de tijd van Pasen. De levensimpuls van de kosmische Christus, die de vorige herfst de aarde binnenkwam, met Kerstmis mystiek werd geboren, volbracht zijn prachtige, magische bevruchting tijdens de maanden tussen de herfst en de paastijd. Nu bevrijdt Christus zich van het kruis van de materie om weer naar de troon van de Vader op te stijgen en de aarde in haar lentetooi, klaar voor de stoffelijke activiteiten van de zomer, achter zich te laten.

Zoals het boven is, is het ook beneden. De processen die op grote schaal in de aarde plaatshebben, worden in de mens weerspiegeld. U en ik werden de laatste zes maanden grondig doortrokken met de geestelijke trillingen die in de winterperiode de overhand hebben, dan mogelijk is onder stoffelijke omstandigheden die in de zomer overheersen. In de herfst kregen wij een nieuwe impuls gericht op het geestelijk leven. Die bereikte in de heilige nacht zijn hoogtepunt en heeft in ons zijn magische uitwerking gehad in overeenstemming met de manier waarop wij onze kansen hebben benut. In verhouding tot onze ijver of laksheid in het vorige seizoen, wordt

---

¹ Angelus Silesius, Johannes Scheffler, gedoopt 25 dec. 1624 in Breslau (Wroclaw) overleden 9 juli 1677 in Breslau. Vader Pool, moeder Duitse. Studeerde medicijnen, werd later in 1652 rooms-katholiek priester.

in het volgende onze vooruitgang versneld of vertraagd. Want er is geen treffender opmerking dan die zegt dat wij precies zijn wat wij van onszelf hebben gemaakt. De hulp die wij al of niet verleenden is bepalend of ons een nieuwe gelegenheid voor ruimere hulpvaardigheid zal worden geboden. Het kan niet te vaak herhaald worden dat het nutteloos is om bevrijding van het kruis van de materie te verwachten voordat wij onze kansen hier hebben benut en daarmee een ruimere gelegenheid van nuttigheid hebben verdiend. De nagels die Christus op het kruis op Golgota vastklonken, zullen ook u en mij belemmeren. Totdat de krachtige impuls van liefde in ritmische golven vanuit ons omhoog komt zoals het getij van liefde dat jaarlijks de aarde binnenstroomt en die met hernieuwd leven doordringt.

U kent de overeenkomst tussen de persoon die in de morgen zijn lichaam binnentreedt, daarin leeft en werkt, en 's nachts een vrije geest is, bevrijd van de banden met zijn stoffelijk lichaam; en de Christusgeest die een deel van het jaar in de aarde woont. Wij weten allemaal wat voor een belemmering en een gevangenis dit lichaam is, hoe wij door ziekte en lijden worden belemmerd, want niemand bezit altijd een goede gezondheid zodat hij of zij nooit een pijscheut voelt ten minste, niemand op het geestelijke pad.

Dat geldt ook voor de kosmische Christus die zijn aandacht en bewustzijn op de aarde richt, zodat wij kunnen leven. Hij moet deze dode massa, die door ons werd gekristalliseerd en uit de zon werd geworpen, jaarlijks nieuw leven inblazen. Dit is voor hem een belemmering, een blok aan zijn been, en een gevangenis. Daarom is het juist dat wij blij moeten zijn als hij elk jaar met Kerstmis komt en opnieuw in onze aarde geboren wordt om ons te helpen om deze dode massa, waarmee wij ons beperken, nieuw leven te geven. In die tijd behoren onze harten zich in dankbaarheid voor dit offer tot hem te keren, dat hij tijdens de wintermaanden brengt en de aarde met zijn leven doordringt, om die uit haar winterslaap te wekken, waarin zij zou moeten blijven als Christus niet in haar geboren werd en van leven voorzag.

Tijdens de wintermaanden lijdt hij ondraaglijke pijn, kreunend en zwoegend in afwachting van de dag van zijn verlossing die in de tijd komt die de orthodoxe kerken de lijdensweek wordt genoemd. Volgens de mystieke leer beseffen wij dat in deze week zijn lijden de top bereikt en dat hij dan uit zijn gevangenis opstijgt. Dat wanneer de zon de evenaar kruist, hij aan het kruis hangt en uitroept: 'het is volbracht!' Dat wil zeggen dat zijn werk voor die dag is volbracht. Dit is geen kreet van smart, maar een uitroep van overwinning, een vreugdekreet, omdat het moment van zijn be-

vrijding is gekomen en hij weer kan opstijgen, bevrijd van de boeien en het gewicht van onze planeet.

Waar ik u op wil wijzen is dat wij met hem blij moeten zijn op dat moment van bevrijding als hij uitroept dat het volbracht is. Laten wij instemmen met deze verheven kosmische gebeurtenis en met Christus, onze redder blij zijn omdat de termijn van zijn jaarlijks offer weer verstreken is. Laten wij uit het diepst van ons hart dankbaar zijn omdat hij nu bijna van de aardse boeien bevrijd is, en het leven waarvan hij onze planeet heeft voorzien tot aan de volgende kerst voldoende is.

De natuur is de symbolische uitdrukking van God. Daarom moeten wij, om God te kennen, de natuur bestuderen en bedenken dat er achter elke verschijningsvorm een bedoeling schuilt. Dat het leven een leerschool is, en dat de mensheid door in die school de vele lessen te leren, zich langzaam van goddelijke vonk tot een godheid ontwikkelt. Als wij onze lessen volgens plan geleerd hadden dan was het jaarlijkse offer dat door de Christusgeest, die de belichaming van liefde is, gebracht wordt, niet nodig geweest. Door egoïsme, ongehoorzaamheid aan de [natuur]wetten en verkeerde daden, kristalliseerden wij snel. Niet alleen ons lichaam, maar de hele aarde waarop wij leefden, in zo'n gradatie, zodat zij beide als middel om te ontwikkelen al spoedig onbruikbaar werden. Toen er geen andere mogelijkheid was om ons van ons wangedrag te redden, offerde de meellevende Christus, die begaan was met ons lot, zich op, om met zijn grote liefdekracht de gekristalliseerde toestand van ons lichaam en die van de aarde op te heffen. Drie jaar lang onderwees hij de mensen door woord, voorschrift en voorbeeld.

Toen hij op Golgota werd gekruisigd, begon zijn grote opoffering voor de mensheid pas. Sinds die tijd bereikt de tot de aarde weerkerende Christus elk jaar op 21 september, als de zon van het teken Virgo, de Maagd, overgaat naar het teken Libra, de Weegschaal, onze atmosfeer. Omstreeks 21 juni, tijdens de zomerzonneward, als de zon Cancer, de Kreeft binnengaat, begint hij zijn reis naar omlaag. Op 24 december, te middernacht, bereikt hij het middelpunt van de aarde. Daar blijft hij drie dagen en begint dan aan zijn terugtocht. Die eindigt met Pasen. Vanaf Pasen tot aan de zomerzonnestilstand gaat hij door de geestelijke werelden en bereikt op 21 juni de wereld van de goddelijke geest, de troon van de Vader. Tijdens juli en augustus als de zon in Cancer, de Kreeft, en Leo, de Leeuw staat, herbouwt hij zijn levensgeestvoertuig, dat hij weer naar de wereld brengt en daarmee de verjonging van de aarde en de levensrijken, die zich daarin en daarop ontwikkelen. Vanaf Kerstmis tot aan Pasen geeft hij zich helemaal, en voorziet niet alleen de slapende zaden - maar alles om, onder, en in de aarde - van nieuw leven.

Zonder deze jaarlijkse instroom van goddelijk leven en energie zou alles wat op aarde leeft al gauw omkomen, terwijl elke regelmatige vooruitgang verhinderd wordt, voor zover dat onze tegenwoordige lijnen van ontwikkeling betreft. Het is deze kiemende activiteit van het leven van de Vader, door Christus naar ons toe gebracht, en in de paastijd volledig afgeleverd, die in dit bijzondere jaargetijde, dat een hernieuwde groei, en een toenemende activiteit in plant, dier en mens begint. Met Pasen, als hij alles wat mogelijk was heeft gegeven, verlaat Christus de aarde. Dan veroorzaakt dit binnendringen van zijn leven, samen met de bijna loodrecht vallende stralen van de zon, de groei in zaden, de bloei van de bomen en bij de door hun groepsgeest geleide vogels, het paren en nestelen. De mensheid wordt dan gesterkt en doortrokken van de nodige energie en moed om de confrontatie met de verschillende en ingewikkelde levensproblemen tegemoet te treden, daarvan te leren en daardoor te groeien.

Voor hen die er voor gekozen hebben om bewust en verstandig met de kosmische wet samen te werken, heeft Pasen een belangrijke betekenis. Voor hen betekent dit een jaarlijkse bevrijding van de Christusgeest uit de belemmerende ruimte van de aarde en zijn vreugdevol opstijgen naar zijn ware thuis om daar een tijd te blijven rusten in de schoot van de Vader. Als hun ogen echt geopend zijn, zien zij dat een schare engelen klaarstaat om hem op zijn reis hemelwaarts te vergezellen. Als hun oren afgestemd zijn op hemelse geluiden, horen zij hemelse koren die de herrezen Heer met blijde hosanna's zijn lof toezingen.

Voor hen die verlicht zijn brengt Pasen een duidelijk begrip van het feit dat alle mensen op aarde pelgrims zijn. Dat het echte thuis van de geest in het hemelrijk is. En dat iedereen die dit gebied wil bereiken zo vlug mogelijk de lessen in de levensschool moet leren zodat men kan uitzien naar een dag die hen voor goed zal bevrijden van de gebondenheid aan de aarde. Dan zullen zij, evenals de bevrijde Christus, tot het besef komen van die heerlijke onsterfelijkheid, wat het loon is van de volmaakte geest. Voor degenen die verlicht zijn betekent Pasen het aanbreken van een blijde dag waarop alle mensen, zowel als Christus, voor altijd bevrijd zijn van de bekrompen beperkingen van de materie, en op zullen stijgen naar de hemelse gewesten 'om een zuil in de tempel van God te worden waar hij voor altijd zal blijven staan.' Openb. 3:12.

2. Een gebeurtenis van mystieke betekenis

'Ik ga ergens naartoe waar jij nog niet kunt komen, later zul je mij volgen.' Joh. 13:36. 'wie op mij vertrouwt zal hetzelfde doen als ik, en zelfs meer dan dat.' John 14:12.

Als wij op eerste paasdag een protestantse kerkdienst zouden meemaken, dan hoorden wij misschien het verhaal van Jezus, de Zoon van God, die onbevlekt werd ontvangen en op zijn dertigste een taak op zich nam die drie jaar duurde. Die eindigde met de kruisiging en zijn dood voor ons, opdat wij door zijn bloed gered worden. Ook zouden wij kunnen horen dat hij met Pasen uit de dood is opgestaan en later naar de Vader is opgestegen, waar hij nu zit aan de rechterhand van God, vanwaar hij komen zal om bij de laatste opstanding over levenden en doden te oordelen.

Omdat ik het vermogen bezit om in het geheugen der natuur te lezen, weet ik dat Jezus leefde en stierf. Dat hij een mystieke opdracht van enorm belang had voor de ontwikkeling van de mensen. Dat de belangrijkste gebeurtenissen van dat buitengewone leven, zoals het evangelie die meedeelt, werkelijk plaats hadden. Dat de opdracht van de mystieke Christus oneindig veel luisterrijker is dan wat in het hart kan opkomen van hen die alleen de orthodoxe uitleg van de evangeliën kennen.

Het feest van de opstanding, dat wij Pasen noemen, is niet alleen maar de opstanding van een persoon, maar een kosmische gebeurtenis. Het zou buitengewoon dwaas zijn de dood van iemand te herdenken die op een bepaalde dag van het jaar zou hebben plaatsgehad door een feest dat verplaatsbaar is en bepaald wordt door de stand van de zon en de maan in het dierenriemteken Aries, de Ram of het lam.

Bij de winterzonnestilstand komt elk jaar een geestelijke golf levenskracht de aarde binnen om in de sluimerende zaden in de bevroren grond te dringen en aan de wereld, waarin wij leven, nieuw leven te geven. Dit duurt tijdens de wintermaanden als de zon door de tekens Capricornus, Steenbok, Aquarius of Waterman en Pisces, de Vissen gaat. Vanuit deze zuidelijke tekens, waarin de zon tijdens de wintermaanden verbleef, kruist zij de hemelequator. Deze overgang of kruising wordt kosmisch verbonden met het binnentreden van de zon in het teken *Ram, of het lam*. Dan stijgt de zon naar de tekens aan de noordelijke hemel om met zijn verwarmende stralen de groei van het zaad in de grond te bevorderen, dat opnieuw tot leven wordt gebracht door de Christusachtige levensgolf in de winter. Zonder deze jaarlijkse, mystieke golf van levensenergie van de kosmische Christus zou stoffelijk leven onmogelijk zijn. Zonder dit zou er geen brood en wijn bestaan. Noch de omgezette geestelijke tinctuur op alchemistische manier bereid van het dierbaarste bezit van de discipel.

Sinds het begin van het Ramtijdperk, waarin wij toen leefden, wordt het *lam* geslacht. Zijn bloed was het symbool van de redding van het door God uitverkoren volk [Psalm 105:43] van de dood toen dit het mythische Egypte verliet, het huis waar de Stier of Apis werd aanbeden. Vanaf die dag werd het voor hen, die door het bloed van het lam gered waren, afgodendienst

als zij het gouden kalf aanbaden. Want de oude godsdiensten van de Stier, Taurus, moesten wijken voor de godsdienst van het Lam. Omdat de zon door precessie [achteruitgang, tegen de volgorde van de dierenriemtekens in] het teken Stier verliet en het hemelse teken Aries, de Ram of het Lam binnenging. ‘Maar toen de tijd gekomen was ...’ [Gal. 4:4] toen de zon bij precessie de 7^e graad Ram bereikte, kwam Christus, in het lichaam van Jezus, om een *nieuw verbond* te sluiten onder het zegel en symbool van het mystieke brood en levenswater. Het Lam van God stond op het punt om heen te gaan, wat persoonlijk gebeurde toen Christus het lichaam van Jezus verliet; en kosmisch toen de zon, door haar terugloop of precessie, het teken Aries, het Lam verliet. Toen moest aan degenen die boodschapper in de komende Pisces- of Vissentijdperk werden, een nieuw symbool worden gegeven. Vandaar dat hij bij zijn laatste Avondmaal het offerlam voorstelde. ‘[Ik ben] het brood dat leven geeft’ [Joh. 6:35,48] en het water dat leven geeft, werden als symbolen gegeven van zijn lichaam en zijn bloed om in het komende tijdperk, als nagedachtenis aan hem, gebruikt te worden. Er bestaat daarom een verband tussen de mystieke wijn en het bloed, evenals tussen het mystieke brood en het lichaam. Dit dienen wij te begrijpen als wij de juiste betekenis van de mystieke dood en opstanding willen weten.

Voor de ontwikkeling van de verschillende voertuigen of lichamen van de mens, werd in elk tijdperk het juiste voedsel gegeven. Een voertuig, zoals ons stoffelijk lichaam, dat uit chemische bestanddelen is samengesteld, kan alleen met scheikundige substantie gevoed worden, zoals door analogie of overeenstemming, alleen geest op geest kan inwerken. Daarom werd aan de voeding van de mens wijn toegevoegd om te helpen de zware vleesmoleculen af te breken en hem in de strijd om het bestaan aan te moedigen. Dit wordt ons verteld in de geschiedenis van Noach [Gen. 9:2-20], die met zijn volgelingen de mensheid van het regenboogtijdperk vertegenwoordigen, waarin gemengde voeding en wijn voorzagen in de behoeften die in die ontwikkelingsperiode nodig was.

Door de toevoeging van het met vlees gevoede verstand, en de geest van alcohol, dwaalde de mens verder af van het pad van broederschap. Want wie zich voedt met het voedsel van vleeseters wordt even woest als een roofdier en maakt instinctief ‘jacht’ op zijn medemensen. Terwijl het systeem van inteelt en huwelijk binnen de stam hem sterk bonden aan zijn stamgenoten, toonde hij ten minste liefde voor *ben*. Sinds internationale huwelijken gewoon zijn geworden, en er in zekere mate een losmaking van de rasgeest tot stand komt, jaagt hij op alle mensen, zelfs op zijn eigen familie. Egoïsme kent geen grenzen. Niets is veilig voor hebzucht. Iedereen leeft, in economisch opzicht, in vrees voor de ander. Bovendien geeft het

glas [alcohol] dat vrolijk maakt, en dit maar tijdelijk doet, geen blijvende rust of duurzame vrede, noch geluk op het pad van hartstocht en zelfge-noegzaamheid. Daarom komt er een tijd waarin de mens vooral verlangt naar blijvende beëindiging van het leed, en naar wegen gaat zoeken voor vrede, wat bovendien reinheid en zelfopoffering inhoudt. Dan wordt de mens als volgt over het mysterie van Golgota onderwezen, het reinigen-de bloed [1 Joh. 1:7] en het Rozenkruis: 'Het mysterie van Golgota is het reinigen van het bloed van egoïsme. Dit begon toen het bloed van Jezus vloeide. Dit wordt voortgezet door de oorlogen van de christelijke volken waar men voor een ideaal vecht. Dit zal zo blijven totdat de verschrikkingen door tegenstelling, de mens heeft doordrongen van de aantrekke-lijkheid van broederschap.'

Planten en dieren staan op een lager ontwikkelingsniveau dan wij, en bo-ven ons staan de goden. Anatomisch behoren wij tot het dierenrijk. In on-ze vorige levens hebben wij beneden onze stand geleefd. Wij hebben, net als de dieren, onze geslachtsdrift en eelust bevredigd. Terwijl die bij de dieren door een wijze groepsgeest in bedwang werden gehouden, hebben wij geen beheersing over onze eelust uitgeoefend. Daardoor zijn ziekte, verdriet en lijden ons deel geworden. Nu streven wij ernaar het pad van vrede, naar het zuivere geluk van de goden, te bewandelen. Om dat te be-reiken moeten wij als planten worden, die rein zijn en zonder hartstocht. Denk na over de oude Atlantische mysterietempel, die de tabernakel in de woestijn wordt genoemd. Wanneer onder dat Oude Verbond² op het brandofferaltaar voor de zonden vleesoffers werden verbrand, steeg de stank naar de hemel en getuigde van de walgelijke aard van de overtreding door hartstocht en onreinheid begaan. Maar in de tabernakel zelf, stond de zevenarmige kandelaar, waar olijfolie zonder onaangename geur werd verbrandt. Alle vlees wordt in zonde en hartstocht ontvangen, maar de plant is rein en onbevlekt. Daarom staat de welriekende geur, vooral van de rode roos, in lijnrechte, symbolische tegenstelling tot het bevlekte vlees. De bloem is het voortplantingsorgaan van de plant, en die vertelt ons dat de onbevleete ontvangenis in liefde en in reinheid, het pad is naar vrede en vooruitgang. Christus nam tijdens zijn laatste bijeenkomst met zijn leer-lingen de kelk als symbool van het Nieuwe Verbond; gaf hun brood te eten, dat zijn lichaam voorstelde; de kelk stelde zijn bloed voor. Het was geen gewone kelk waarin een of andere vloeistof kon worden geschonken. Ook was het niet alleen de drank die het vermogen had dat nodig was om het Nieuwe Verbond te bekrachtigen. Het mysterie ligt in het feit, dat de

---

² 'Het Oude Verbond of de Oude Bedeling betreft het Oude Testament; het Nieuwe Ver-bond of de Nieuwe Bedeling is het Nieuwe Testament.

beker en zijn inhoud een allesomvattend en noodzakelijk deel waren van een verheven geheel. De Latijnse naam voor de mystieke kelk was *calix*, in het Grieks is dat *potèrion*.

Gedurende het Oude Verbond werd tijdens de tempeldienst alleen water gebruikt, maar langzamerhand werd wijn in de menselijke ontwikkeling een factor. Men ging een wijngod, Bacchus, vereren en wilde drinkpartijen aanrichten, om de strevende geest te verdrinken, opdat die ertoe gebracht zou wordende de stoffelijke wereld te veroveren. Zelfs onder het verbond van Mozes was het de priesters uitdrukkelijk verboden bij hun tempeldiensten wijn te gebruiken. Maar tijdens zijn eerste optreden in het openbaar veranderde Christus water in wijn, daarmee het gebruik ervan in de toen bestaande situatie goedkeurend. Merk op dat dit in het openbaar werd gedaan en zijn eerste handeling was als officieel Leraar.

Maar in de laatste bijeenkomst van Christus en zijn leerlingen, waar het Nieuwe Verbond werd gesloten, was geen vlees van een lam, de Ram, zoals volgens de voorschriften van Mozes was vereist. Ook was er geen wijn, alleen brood, afkomstig van planten, én de kelk, waarover ik het nog wil hebben, als zijn toen gesproken woorden besproken worden. 'Ik zeg jullie: vanaf vandaag zal ik niet meer van de vruchten van de wijnstok drinken tot de dag komt dat ik er met jullie opnieuw van zal drinken in het koninkrijk van mijn Vader. Matt. 26:29. Het vers geperste sap van druiven bevat geen geest van gisting en ontbinding, maar is zuiver, voedzaam, plantaardig voedsel. Hiermee werden de volgelingen van de esoterische leer door Christus opgedragen om geen vlees en geen alcoholische drank te gebruiken.

In het algemeen wordt verondersteld dat de kelk, die door Christus bij het laatste avondmaal werd gebruikt, wijn bevatte, hoewel voor zo'n veronderstelling in feite geen Bijbelse grond is.

Over de voorbereiding voor dit Pascha zijn drie beschrijvingen te lezen. Marcus en Lucas zeggen dat tegen de koeriers werd gezegd naar een bepaalde stad te gaan en uit te kijken naar een man die een kruik met *water* draagt. Geen enkele evangelist zegt dat de kruik *wijn* bevatte.

Bovendien toont onderzoek in het geheugen der natuur aan dat er water werd gebruikt, en dat voor zover het esoterici betreft, de wijn zijn tijd had gehad. Vanaf die handeling dateert ook het begin van de geheelonthoudersbeweging. Want deze kosmische veranderingen vereisen een lange voorbereiding in de geestelijke werelden, voor dat zij in de samenleving naar buiten treden. In dergelijke processen zijn duizenden jaren niets.

Het gebruik van water tijdens het laatste avondmaal komt overeen met wat astrologisch en ethisch vereist wordt. De zon verliet Aries, het teken van het Lam en ging naar Pisces, het teken van de Vissen een *waterteken*.

Tijdens het Vissentijdperk, dat toen begon, moest er een nieuwe manier van streven worden gevonden. In het toen naderende Vissentijdperk moest een nieuwe fase in de geestelijke verheffing van de mens aanbreken. Genotzucht moest vervangen worden door zelfopoffering. *Brood* als dagelijks voedsel, dat gemaakt is van passieloos verwekt graan, voedt de hartstocht niet zoals vlees. Ook stroomt ons bloed als het met water wordt verdund, niet zo onstuimig als wanneer er wijn wordt gedronken. Daarom zijn brood en water geschikt voedsel en geschikte symbolen van de idealen tijdens het Vissen-Maagdtijdperk. Zij symboliseren zuiverheid. Zo geeft de rooms-katholieke kerk haar leden het Vissen-water aan de kerkingang en het Maagdelijke brood bij het altaar, maar de kelk met wijn wordt hen tijdens de mis geweigerd. Toch leidt de voorgaande overweging ons niet naar de kern van het mysterie, dat verborgen ligt in de kelk van het Nieuwe Verbond. De *OUDE wijnkelk* die wij kregen toen wij Ariana [Aries], het land van 'voortbrenging' betraden, was gevuld met vernietiging, dood en vergif. En het *woord* dat wij toen leerden spreken is dood en krachteloos.

De *nieuwe wijnkelk*, genoemd als ideaal voor het nieuwe tijdperk, het Nieuwe Galilea – dat niet verward dient te worden met het Aquariustijdperk – is een etherisch orgaan in het hoofd en in de keel, opgebouwd door de ongebruikte scheppingskracht, die voor het geestelijk gezicht verschijnt als een bloemstengel die opstijgt uit het onderste deel van de romp. Deze kelk of zaaddoos is met recht een scheppend orgaan *in staat het woord, leven, en kracht te spreken*.

Het tegenwoordige woord wordt door stuntelige spierbewegingen, door samenwerking van strottenhoofd, tong en lippen, voortgebracht, zodat de vanuit de longen passerende lucht bepaalde geluiden maakt. Maar lucht is een zwaar hulpmiddel of middenstof en in vergelijking met ijlere - zoals elektriciteit die in de ether functioneert - moeilijk in beweging te krijgen. Wanneer het spraakorgaan ontwikkeld is, zal het de macht hebben het woord van leven te spreken, om levenskracht bij de materie of stof in te blazen, die tot op heden traag is. *Dit orgaan wordt momenteel door hulp te verlenen opgebouwd*.

Bedenk dat Christus de kelk niet aan de grote massa gaf, maar aan zijn leerlingen die zijn gezanten en dienaren van het kruis waren. Tegenwoordig bouwen zij, die uit de kelk van zelfopoffering drinken om die kracht in dienst van anderen te kunnen gebruiken, dit orgaan, samen met het zielenlichaam, dat het bruiloftskleed is. Zij leren deze kracht als onzichtbare helper op bescheiden manier te gebruiken als zij 's nachts buiten hun lichaam zijn. Want dan zijn zij gedwongen het machtswoord te spreken dat ziekte wegneemt en gezond weefsel inbouwt.

Toen het Atlantische tijdperk tegen het einde liep en de mens zijn kindertijd, waarin hij onder directe leiding van goddelijke Leraren stond, achter zich liet, werd het Oude Verbond gesloten, dat hem vlees en wijn gaf. Deze twee samen, met het ongeremde gebruik van de scheppingskracht, hebben het Arische tijdvak gemaakt tot een tijdvak van dood en verderf. Nu naderen wij het einde van dit Arische tijdvak. Nu zien wij uit naar het koninkrijk van de hemel, het Nieuwe Galilea. Om ons op die tijd voor te bereiden heeft Christus het *brood en het levenswater* gegeven, ons op hetzelfde ogenblik gebiedend niet te begeren. Na dit verbond te hebben gesloten, ging hij naar het kruis van de bevrijding en liet het *lichaam van de dood* achter zich, om op te stijgen in een *lichaam van leven*, het levenslichaam. Hij gaf zijn volgelingen de verzekering dat hoewel zij hem toen niet konden volgen waar hij heenging, zij hem later zouden volgen. Ieder mens is een Christus in wording en eens zal het voor iedereen Pasen zijn.

3. De kosmische betekenis van Pasen, deel 1

‘Het hele leven van Christus was een kruis, een martelgang. En zoekt u dan voor uzelf rust en blijdschap? Hoe hoger een mens geestelijk gestegen is, hoe zwaarder kruis hij vaak zal vinden, omdat de droefheid over zijn verbanning toeneemt met de kracht van zijn liefde.’

Thomas à Kempis

Op de morgen van Goede Vrijdag 1857 zat Richard Wagner, de geniale componist uit de negentiende eeuw, op de veranda van zijn Zwitserse villa aan het meer van Zürich. Het hem omringende landschap baadde zich in heldere zonneschijn; vrede en rust scheen door de hele natuur te trillen. De hele schepping klopte van leven. De lucht was doortrokken van de heerlijke geur van het bloeiende dennenbos, een heilzame balsem voor een bedroefd hart of een rusteloze gedachte.

Toen kwam plotseling, als een donderslag bij heldere hemel, in de gevoelige geest van Wagner een herinnering naar boven aan de betekenis van die onheilspellende dag, de donkerste en verdrietigste in het kerkelijk jaar. Het overmande hem bijna met droefheid toen hij de schrille tegenstelling overdacht. Er was zo’n groot verschil tussen het vriendelijke landschap vóór hem - de duidelijk waarneembare bedrijvigheid in de natuur, overeind krabbelend door nieuw leven na de lange winterslaap - en de doodstrijd van een gemartelde redder aan het kruis tussen de luidkeelse zang van leven en liefde van de talloze gevederde zangers in bos en heide, en de dreigende kreten van haat van de woedende menigte toen zij het verhevenste

ideaal dat de wereld ooit heeft gekend, uitjouwden en bespotten; tussen de verbazingwekkende, scheppende energie van de natuur in de lente, en het vernietigende element in de mens die het edelste wezen dat ooit onze aarde heeft gesierd, ter dood bracht.

Terwijl Wagner zo over de ongerijmdheden van het bestaan nadacht, kwam bij hem de vraag op of er een verband bestaat tussen de dood van de redder aan het kruis met Pasen en de levensenergie die in de lente zo overvloedig tot uitdrukking komt als in de natuur het leven van een nieuw jaar begint.

Hoewel Wagner de volle betekenis van het verband tussen het sterven van de redder en de verjonging van de natuur niet bewust doorgrondde, had hij echter zonder het te weten, toevallig de sleutel van een van de meest verheven mysteriën ontdekt waarmee de mens tijdens zijn levensreis van aards schepsel tot een god geconfronteerd wordt.

In de donkerste nacht van het jaar, als de aarde in diepe slaap in de koude omhelzing van de noordenwind is verzonken, wanneer de stoffelijke bedrijvigheid tot een minimum is beperkt, brengt een golf van geestelijke energie met Kerstmis het goddelijke, scheppende Woord vanuit de hemel tot een mysterieuze geboorte. Als een stralende wolk hangt de geestelijke impuls boven de wereld die het niet in haar macht heeft gekregen, want het schijnt in de duisternis van de winter als de natuur krachteloos is en verstomd. Joh. 1:5.

Dit goddelijke, scheppende Woord, heeft zowel een boodschap als een opdracht. Het werd geboren om de wereld te redden en zijn leven voor de wereld te geven. Het is beslist noodzakelijk dat het zijn leven opoffert om de verjonging van de natuur tot stand te brengen. Geleidelijk aan begraaft het zich in de aarde en begint het de ontelbare zaden, die sluimerend in de grond liggen, met zijn eigen levensenergie te doordringen. Het fluistert het woord van het leven in de oren van de dieren totdat het evangelie of de blijde boodschap aan alle schepselen is verkondigd. Als de zon tijdens de lentenachtevening, omstreeks 21 maart, loodrecht boven de evenaar staat, is het offer geheel voltrokken. Dan blaast het goddelijke scheppende Woord de laatste adem uit. In mystieke zin sterft het met Pasen aan het kruis onder het slaken van een laatste overwinningskreet: 'het is volbracht!'

Zoals een echo vele malen weerkaatst tot ons terugkeert, zo wordt ook de hemelse zang van het leven telkens door de aarde weerkaatst. De hele schepping neemt deze lofzang over. Een veelstemmig koor herhaalt het steeds weer. De zaadjes in de schoot van moederaarde beginnen te ontkiemen; zij barsten open, en schieten uit alle richtingen omhoog, zodat al gauw een prachtig mozaïek van leven, een fluweelzacht groen tapijt, ver-

fraait met veelkleurige bloemen, de plaats van het smetteloos witte winterkleed inneemt. Uit de talloze dieren weerklinkt het woord van het leven als een liefdeslied en zet hen aan tot paren. Overal is voortplanting en vermeerdering de leus; de geest is opgestaan en tot overvloedig leven gekomen.

Mystiek bezien kunnen wij de jaarlijkse geboorte, de dood en de opstanding van de redder als de opkomst en ondergang van een geestelijke impuls zien die tijdens de winterzonnestilstand, met Kerstmis, haar hoogtepunt bereikt en zich kort na Pasen uit de aarde terugtrekt als het Woord, en met Pinksteren naar de hemel opstijgt. Maar het Woord zal daar niet voor altijd blijven. Het zal, zo wordt gezegd, ooit terugkeren om te oordelen. Wanneer de zon in oktober beneden de evenaar door het teken Weegschaal gaat, als de vruchten van dat jaar worden geoogst, gewogen en gesorteerd, begint de Geest van het nieuwe jaar aan zijn afdaling, die met Kerstmis zijn laagste punt bereikt.

De mens is een wereld in het klein. Wat op grote schaal in het leven van een planeet gebeurt zoals onze aarde, heeft op kleinere schaal plaats in de loop van een mensenleven. Een planeet is het lichaam van een geweldig groot en verheven wezen, één van de zeven Geesten voor de troon (de Vader-zon). De mens is ook een geest en gemaakt naar hun evenbeeld. Zoals een planeet in haar baan om de zon draait waar zij uit voortkomt, zo beschrijft ook de menselijke geest zijn baan om zijn centrale bron, namelijk God. Planeten beschrijven een ellipsvormige baan, waarvan de punten dan weer het dichtst dan weer het verst van de zon verwijderd zijn. Dat geldt ook voor de menselijke geest waarvan de baan ook ellipsvormig is. Wanneer onze cyclische reis ons in de hemelse sfeer van bedrijvigheid brengt, de hemel, zijn wij het dichtst bij God. En als wij op aarde zijn, zijn wij het verst van hem verwijderd. Deze afwisseling is voor onze zielengroei noodzakelijk. Zoals de jaarlijkse kerkelijke feestdagen de steeds terugkerende belangrijke gebeurtenissen in het leven van een grote Geest aangeven, zijn onze geboorte en dood regelmatig terugkerende gebeurtenissen. Voor een menselijke geest is het even onmogelijk om altijd in de hemel of op aarde te blijven als het voor een planeet is om in haar baan stil te blijven staan. Dezelfde onveranderlijke wet van regelmatige terugkeer die de ononderbroken opeenvolging van de jaargetijden bepaalt, de afwisseling van dag en nacht, de getijden eb en vloed, bepaalt ook de voortgang van de menselijke geest, zowel in de hemel als op aarde.

Vanuit de gebieden van hemels licht, waar wij in vrijheid leven, niet gehinderd door beperkingen van tijd en ruimte, waar wij in overeenstemming trillen met de oneindige harmonie van de sferen, dalen wij af om in de stofelijke wereld te worden geboren, waar ons geestelijk gezicht verduisterd

wordt door ons sterfelijk omhulsel dat ons aan deze beperkende fase van ons bestaan bindt. Wij leven hier een poosje, sterven en stijgen dan op naar de hemel, om weer geboren te worden en opnieuw te sterven. Elk leven op aarde is een hoofdstuk van een aaneengeschaald levensverhaal. In het begin erg eenvoudig, maar toenemend in belangrijkheid en betekenis, naarmate wij opklimmen naar een steeds hogere post van menselijke verantwoordelijkheid. Er is geen grens aan deze ontplooiing, want in wezen zijn wij goddelijk en moeten daarom de onbegrensde mogelijkheden hebben van God die in ons sluimert. Wanneer wij alles geleerd hebben wat wij in deze wereld leren kunnen, zal een ruimere ervaringswereld, een grotere sfeer van bovenmenselijke bruikbaarheid aan onze grotere bekwaamheid richting geven.

‘Maar wat heeft dat met Christus te maken?’ zult u zeggen. ‘Geloofst u niet in hem?’ U hebt het over Pasen, het feest dat herinnert aan de gruwelijke dood en de luisterrijke, triomferende opstanding van de redder. Maar u schijnt dit meer te beschouwen vanuit een allegorisch standpunt dan vanuit een reëel feit.’

Natuurlijk geloof ik in Christus. Ik heb hem lief met heel mijn hart en ziel. Maar ik wil er de nadruk op leggen dat Christus de eerste van de gestorvenen is. 1 Kor. 15:20. Hij zei dat wij de dingen zullen doen die hij deed, zelfs grotere. Dus zijn wij Christussen in wording.

Wij zijn teveel geneigd naar een redder buiten ons te kijken terwijl wij binnenin ons een duivel koesteren. Maar, zegt Paulus: Gal. 4:19. ‘... zolang Christus geen gestalte in u krijgt,’ zullen wij vergeefs zoeken. Want zoals het voor ons alleen mogelijk is om licht en kleuren waar te nemen die om ons zijn als onze gezichtszenew hun trillingen kunnen registreren, en wij alleen geluid horen als de gehoorzenew geluid overbrengt, kunnen wij ook alleen maar Christus zien en horen als wij de binnenin ons sluimerende geestelijke eigenschappen tot ontwikkeling hebben gebracht. Maar wanneer deze eigenschappen eenmaal ontwaakt zijn zullen zij de Heer van liefde als de belangrijkste werkelijkheid erkennen, en wel volgens het principe dat als een stamvork wordt aangeslagen, een tweede met dezelfde toonhoogte zal beginnen mee te trillen, terwijl stamvorken met een andere toonhoogte geen geluid zullen geven. Daarom zei Christus dat zijn schapen de klank van zijn stem kennen en daarop reageren. Maar iemand anders volgen zij niet. Joh. 10:3-5. Wat ons geloof ook mag zijn wij zijn allemaal broeders en zusters van Christus. Laten wij daarom blij zijn dat Christus is opgestaan. Laten wij hem zoeken en onze kerkelijke gezindte en andere kleine verschillen vergeten.

4. De kosmische betekenis van Pasen; deel 2

‘Wanneer de Heer komt voor het laatste oordeel zal het teken van het kruis in de hemel staan. Dan zullen alle dienaren van het kruis die hun leven op de gekruisigde hebben afgestemd met grote vrijpostigheid dichtbij Christus getrokken worden.’

Thomas à Kempis

Opnieuw hebben wij de slotfase in het kosmische drama bereikt dat de neerdaling van de zonne-Christusstraal in de materie van de aarde met zich brengt. Dit neerdalen wordt voltooid door de mystieke geboorte die met Kerstmis wordt gevierd, en de mystieke dood en bevrijding die kort na de lentenachtevening [omstreeks 21 maart], wanneer de zon van het nieuwe jaar naar de hogere sferen van de noordelijke hemel begint op te stijgen, nadat zij haar leven heeft uitgestort om de mensheid te redden en alle wezens op aarde nieuw leven te schenken. In deze tijd van het jaar breekt een nieuw leven en een verhoogde energie door, dat met onweerstaanbare kracht door alle aderen van alle levende wezens stroomt, die hen bezielt, en hen met nieuwe hoop en nieuw leven doordringt, en hen aanzet tot nieuwe bedrijvigheid waardoor zij in de school van de ervaring nieuwe lessen kunnen leren. Bewust of onbewust voor deze weldaden wordt alles wat leeft door deze opwellende energie gestimuleerd. Zelfs planten reageren hierop met een verhoogde sapcirculatie, wat de bladgroei en de vruchtafzetting doet toenemen waardoor dit rijk zich nu uitdrukt, en een hogere graad van bewustzijn tot gevolg heeft.

Maar hoe schitterend deze zichtbare manifestatie ook is, en hoe prachtig deze verandering genoemd mag worden die de aarde van een sneeuwen ijsvlakte omdovert in een prachtige bloeiende tuin, zinkt dit in het niet bij de geestelijke activiteit die hiermee gepaard gaat. De in het oog springende kenmerken van dit kosmische drama, vallen samen met de stoffelijke werking van de zon in de vier hoofdtekens - Ram, Kreeft, Weegschaal en Steenbok. Want de belangrijkste gebeurtenissen hebben plaats tijdens de zonnewenden en nachteveningen [ca. 21 maart, 22 juni, 23 september en 23 december].

Het is wel degelijk waar dat wij in God leven, ons bewegen en zijn.’ Hand. 17:28. Buiten God zouden wij niet kunnen bestaan. Wij leven dankzij en door middel van zijn kracht. Zijn kracht maakt het mogelijk dat wij kunnen handelen. Het is zijn almacht die onze woonplaats, de aarde, in stand houdt. Zonder zijn onvermoeibare, standvastige inspanning zou het heelal zelfs uiteenvallen. Ons wordt geleerd dat de mens gemaakt werd naar

Gods evenbeeld [Gen. 1:26] en dat wij volgens de wet van overeenkomst daarom bepaalde krachten in ons moeten hebben die overeenkomen met die, welke op zo grootse wijze in het werk van God, in het heelal, tot uitdrukking komen. Dit maakt het jaarlijkse kosmische drama van dood en de opstanding van de zon zo belangrijk. Het leven van de Godmens, Jezus Christus, verliep helemaal in overeenstemming met de geschiedenis van de zonnegeest. Het geeft een voorafschaduw van alles wat op een zelfde manier gebeuren kan met de mens-god, waarvan Jezus Christus voorspelde: 'Wie op mij vertrouwt zal hetzelfde doen als ik, en zelfs meer dan dat ...' Joh. 14:12 'Ik ga ergens naartoe waar jij nog niet kunt komen, later zul je mij volgen.' Joh. 13:36.

De natuur is de symbolische uitdrukking van God. Zij doet niets dat nutteloos is of zonder reden, want achter elke handeling en elk ding schuilt een bedoeling. Daarom moeten wij waakzaam zijn en letten op tekenen aan de hemel. Want zij hebben een diepe en belangrijke betekenis in verband met ons eigen leven. Een juist begrip van haar bedoeling, stelt ons in staat om beter met God samen te werken in zijn poging om ons ras van de onderworpenheid aan de natuurwetten te bevrijden, en samen voor zijn bevrijding door ons geloof en onze kennis als zonen van God een eenheid vormen [naar Efeziërs 4:13] van de volmaakte mens, gekroond met roem, eer en onsterfelijkheid en bevrijd van de macht van zonde, ziekte en lijden die nu ons leven verkorten als gevolg van onze onwetendheid en ons niet voegen naar Gods wetten. Het goddelijke plan vereist deze bevrijding. Maar of dit zal gebeuren volgens het lange en vervelende proces van evolutie of langs het veel snellere pad van inwijding hangt af van wat wij willen, en onze medewerking. De meeste mensen gaan door het leven met ogen die niet zien en oren die niet horen. Zij worden door hun materiële bezigheden in beslag genomen, zoals kopen en verkopen, werken en ontspanning, en hebben absoluut geen begrip of belangstelling voor het doel van ons bestaan. Als hun dat zou worden duidelijk gemaakt valt nauwelijks te verwachten dat zij met dit doel zullen instemmen en ernaar zullen streven, vanwege de offers die daarmee verbonden zijn.

Het is niet verwonderlijk dat Christus vooral een beroep doet op de armen en dat hij het probleem van de rijken benadrukt om het koninkrijk van de hemelen binnen te gaan. Zelfs nu nog, nu de mensheid sindsdien in haar ontwikkeling twee duizend jaar verder is, zien wij dat de mensen nog altijd meer waarde hechten aan hun huis en stuk grond, hun garderobe, de genoegens van het uitgaan, danspartijen en diners, dan de hemelse schatten die door hulpvaardigheid en zelfopoffering verzameld worden. Hoewel zij met hun verstand het mooie van het geestelijk leven wel

inzien, verdwijnt dit verlangen in het niet als de daarmee vereiste opoffering daarmee wordt vergeleken. Net als de rijke jonge man zouden zij Christus wel willen volgen, als er maar geen offer werd gevraagd. Zij gaan liever weg als zij beseffen dat dit offer de enige voorwaarde is om discipel te worden. Daarom is het paasfeest voor hen alleen maar een feest van vreugde, omdat de winter voorbij is en de zomer begint, en men naar buiten kan om zich te vermaken.

Voor hen die vastbesloten voor het pad van zelfopoffering hebben gekozen, dat naar bevrijding leidt, is Pasen het jaarlijkse teken dat hen als bewijs van de kosmische basis van hun hoop en sterven wordt gegeven.

Zoals Paulus dat zo mooi zegt in het prachtige vijftiende hoofdstuk aan de Korintiërs: 'Als Christus niet is opgewekt, is onze verkondiging zonder inhoud en uw geloof zinloos. Dan blijkt dat wij als getuigen van God over hem hebben gelogen, omdat we verklaard hebben dat hij Christus heeft opgewekt – want als er geen doden worden opgewekt, dan kan hij dat niet hebben gedaan. Wanneer de doden niet worden opgewekt, is ook Christus niet opgewekt. Maar als Christus niet is opgewekt, is uw geloof nutteloos, bent u nog een gevangene van uw zonden en worden de doden die Christus toebehoren niet gered. Als wij alleen voor dit leven op Christus hopen, zijn wij de beklagenswaardigste mensen die er zijn. Maar Christus is werkelijk uit de dood opgewekt, als de eerste van de gestorvenen.' 1 Korintiërs 15:14-20

In de paaszon, die bij het lentepunt in de noordelijke hemel begint te rijzen na zijn leven voor de aarde te hebben afgelegd, hebben wij het kosmische symbool van de waarheid van de opstanding. Als wij op dit kosmisch feit, de wet van overeenkomst toepassen, die de macrokosmos met de microkosmos verbindt, hebben wij de zekere belofte dat iedereen ooit kosmisch bewustzijn zal krijgen en uit eigen ervaring zal weten dat er geen dood bestaat, maar dat wat zo lijkt alleen maar de overgang naar een ijlere sfeer is.

Het is een jaarlijks symbool dat onze ziel sterkt in het goeddoen en zo ons gouden bruiloftskleed doet toenemen dat nodig is om ons tot zonen van God te maken, in de hoogste en heiligste betekenis. Het is letterlijk waar dat als wij in het licht wandelen zoals God in het licht is, wij in vriendschap met elkaar leven. Door het brengen van offers en het verlenen van diensten die van ons worden gevraagd, die ons helpen bij het loskomen van ons ras, bouwen wij het zielenlichaam van een stralend goud licht, dat de speciale substantie is die voortkomt uit en door de zonnegeest, de kosmische Christus. Wanneer die gouden substantie ons met voldoende dichtheid omkleedt, kunnen wij in navolging van de paaszon opstijgen naar hoger sferen.

Met deze idealen in ons denken gegrift, wordt de paastijd een tijd die geschikt is om ons leven van het vorige jaar te overzien en om nieuwe voornemens voor het komende jaar te maken, die onze zielengroei bevorderen. Het is een seizoen waarin het symbool van de rijzende zon ons een duidelijk besef moet brengen van het feit dat wij niet meer dan pelgrims en vreemdelingen op aarde zijn. Dat voor ons, als geesten, ons ware thuis in de hemel is. Wij moeten proberen de lessen van de levensschool zo snel mogelijk, door het verlenen van gepaste hulp, te leren. Evenals eerste paasdag de opstanding en bevrijding van de Christusgeest uit de lagere sferen van de aarde betekent, kunnen ook wij voortdurend uitzien naar het aanbreken van die dag, die ons, samen met onze medebroeders in gevangenschap, ons voorgoed zal bevrijden van de mazen van de materie en van een lichaam van zonde en dood. Want geen ware aspirant kan zich voorstellen bevrijd te worden als dat niet ook zou gelden voor hen die in gelijke omstandigheden verkeren.

Dat is een enorme taak. Het overdenken hiervan moet wel het moedigste hart afschrikken. Als wij daar alleen voor stonden zou het niet tot stand gebracht kunnen worden. Maar de goddelijke hiërarchieën, die de mensheid vanaf het prille begin op hun pad van ontwikkeling hebben geleid, zijn nog steeds actief. Met hun hulp zullen wij uiteindelijk in staat zijn de verheffing van de mensheid als geheel tot stand te brengen en zelf ook luster, eer en onsterfelijkheid bereiken. Laten wij met deze grote verwachting in ons, met deze grote opdracht, in de wereld werken als nooit tevoren, om betere mensen te worden, zodat wij door ons voorbeeld in anderen het verlangen wekken een leven te leiden dat tot bevrijding leidt.

5. De les van Pasen

Want bent u met hem gestorven, dan zult u ook met hem leven, en neemt u uw deel van zijn lijden op u, dan zult u ook delen in zijn heerlijkheid.

Thomas à Kempis

In zijn jaarlijkse cirkeldans om de zon heeft de aarde weer de lentenacht-evening bereikt en hebben wij Pasen. De geestelijke straal die door de kosmische Christus elke herfst wordt uitgezonden om de kwijnende levenskracht van de aarde aan te vullen, staat op het punt naar de troon van de Vader op te stijgen. De geestelijke activiteiten van bevruchting en kiemen gingen in de winter en lente door. Onder invloed van de inwonende Aardgeest zullen zij tijdens de zomer opgevolgd worden door een stoffelijke

groei- en rijpingsproces. Met de oogst eindigt de kringloop. Zo wordt het grote werelddrama elk jaar opnieuw opgevoerd. Een voortdurende strijd tussen leven en dood. Elk op zijn beurt overwinnend en overwonnen, terwijl de kringloop doorgaat.

Deze grote kringloop van binnenstromen en uitstromen, blijft in zijn gevolgen niet beperkt tot de aarde met haar planten en dieren. Hij oefent eenzelfde onweerstaanbare invloed uit op de mens, hoewel de meeste mensen zich niet bewust zijn van wat hen aanzet tot activiteit in één of andere richting.

Het doet er niet toe of men het erkent of niet, dat dezelfde aardetrillingen die de dieren in de lente zo prachtig sieren, verantwoordelijk is voor het verlangen van de mens om in het voorjaar vrolijke kleuren aan te trekken en fleurige kleding te dragen, en door de trek naar buiten die de mens in de zomer in een landelijke omgeving tot ontspanning drijft, waar de natuurgeesten hun magische kunst in veld en bos maakten, om na de inspanning onder kunstmatige omstandigheden in de overvolle steden, weer op krachten te komen.

Aan de andere kant is het de 'neerdaling' in de geestelijke straal van de zon die in de herfst hervatting van het geestelijke werk in de winter veroorzaakt. Dezelfde kiemkracht die het zaad in de aarde doordringt en zijn soort voorbereid om zich massaal voort te planten, wekt ook het menselijk denken en het aanmoedigen van menslievend werk dat de wereld beter maakt op. Als deze hoge golf van kosmische liefde niet zijn toppunt zou bereiken met Kerstmis zou die geen vrede en liefde veroorzaken en zou er geen feestgevoel in ons opkomen en het verlangen opwekken om anderen eveneens gelukkig te maken. Het algemene gevoel om kerstgeschenken te geven zou onmogelijk zijn, en iedereen zou verlies lijden.

Toen Christus dag in dag uit door de heuvels en dalen van Judea en Gilelea trok en de menigte onderwees, was iedereen daarmee gediend. Maar met zijn leerlingen wisselde hij elke dag het meest van gedachte, waardoor zij snel groeiden. Met het verstrijken van de tijd werd de band van genegenheid sterker totdat genadeloze handen de geliefde Leraar op een dag wegnamen en hem op schandelijke manier doodden. Maar hoewel hij naar het vlees gestorven was, bleef hij enige tijd geestelijk met hen samenkomen. Uiteindelijk steeg hij op naar hogere sferen. Het directe contact met hem ging verloren waardoor de leerlingen elkaar bedroefd aankeken en zich afvroegen of dit het einde was. Zij hadden zoveel verwacht en zich met hoge idealen bezig gehouden. Hoewel het door de zon beschenen landschap even fris scheen als vóór zijn heengaan, scheen de aarde toch koud en treurig, want een somber gevoel van verlatenheid knaagde aan hun hart.

Dit geldt ook voor ons die streven om naar de geest te wandelen en tegen het vlees te strijden, hoewel de overeenkomst tevoren niet duidelijk was. Als de neerdaling van Christus in de herfst begint en het seizoen van geestelijk overwicht inluidt, merken wij dit meteen en baadt onze ziel zich in deze aangename tijd. Wij krijgen een gevoel als dat van de leerlingen toen die met Christus samen waren. Als het seizoen voortgaat, wordt het steeds gemakkelijker om met Christus in rechtstreeks contact te komen. Maar door de loop van de jaarlijkse gebeurtenissen - Pasen en Hemelvaart - van de opgestane Christusstraal tot de Vader, komen wij in dezelfde situatie als de leerlingen toen hun geliefde Leraar vertrok. Wij voelen ons verlaten en bedroefd. Wij zien de wereld als een sombere woestijn en kunnen de oorzaak van ons verlies niet begrijpen. Toch is die zo natuurlijk als de wisseling van eb en vloed; dag en nacht; fazen van wisselende tijdkringen.

In deze mentaliteit schuilt een gevaar. Als die vat op ons krijgt zijn wij geneigd ons werk in de wereld te beëindigen en dromers te worden, en onze evenwichtigheid te verliezen, en zo kritiek van onze medemensen uit te lokken. Zo'n manier van doen is beslist fout. Want zoals de aarde zich inspant om in de zomer door *stoffelijke streven* overvloedig voort te brengen na in de winter een *geestelijke impuls* te hebben ontvangen, zo horen wij ons in te spannen om in ons werk meer te bereiken, omdat het ons voorrecht was ons één met de geest te voelen. Als wij dit doen roepen wij meer navolging dan afkeuring op.

Als iemand goud oppot denken wij meteen aan een vrek. Dergelijke mensen worden meestal veracht. Ook zijn er mensen die steeds meer kennis proberen te vergaren zoals de vrek zich inspant om goud bijeen te brengen, en allerlei uitvluchten zoekt om aan hun verlangen gehoor te geven. Zij bewaken hun kennis angstvallig, zoals de vrek zijn goud. Zij be-seffen niet dat zij door dit te doen de deur naar geestelijke kennis sluiten. De oude Noorse godenleer bevat een verhaal dat deze zaak symbolisch verduidelijkt. Het houdt in dat wie op het slagveld in de strijd stierf (de sterke zielen die de goede strijd tot het einde streden) naar het Walhalla, de zaal van de gesneuvelden, geleid werden om bij de goden te zijn. Zij, die op hun bed stierven door ziekte (de zielen die krachteloos meedreven op de levensstroom) gingen naar het sombere Niflheim, het dodenrijk. De dappere strijders vierden elke dag in het Walhalla feest met het vlees van een beer die Scrimner werd genoemd. Die zat zo in elkaar dat als er een stuk vlees van hem werd afgesneden dit direct weer aangroeide; hij werd dus nooit opgegeten hoeveel vlees er ook werd afgesneden. Dit symboliseert op passende manier kennis. Want hoeveel wij er ook van doorgeven aan anderen, wij behouden altijd de bron.

Daarom bestaat er een bepaalde plicht om door te geven wat wij aan kennis bezitten. 'Van iedereen aan wie veel gegeven is, zal veel worden geëist.' Lucas 12:48. Als wij de geestelijke zegeningen die wij ontvingen, op potten, 'dan ligt de zonde op de loer' Gen. 4:7. Laten wij daarom navolgen wat de aarde doet in de paastijd. Laten wij in de stoffelijke wereld van activiteit de vruchten van de geest voortbrengen die tijdens het afgelopen winterseizoen in onze ziel zijn gezaaid. Dan worden wij elk jaar overvloediger gezegend.

6. Het symbool van het ei

Wanneer dit vergankelijke lichaam is bekleed met het onvergankelijke, dit sterfelijke met het onsterfelijke, zal wat geschreven staat in vervulling gaan: 'De dood is opgeslokt en overwonnen.'

1 Kor. 15:54.

De donkere, sombere dagen van de winter zijn voorbij. Moeder Natuur neemt het koude sneeuwkleed van de aarde weg. De ontelbare zaden, verschoolen in de zachte grond, laten hun vlies barsten en bedekken de aarde met een zomers kleed, een mengsel van vrolijke, prachtige kleuren klaar om voor de parende dieren als bruidsvetrek te dienen.

In deze tijd wordt de aandacht van de beschaafde wereld op het paasfeest gericht. Dit herinnert ons aan de dood en opstanding van Jezus, van wie de levensgeschiedenis in de evangeliën beschreven staat. Een christenmysticus heeft een dieper inzicht over deze jaarlijks terugkerende kosmische gebeurtenis. Voor hem is er een jaarlijkse bevruchting van de aarde met het leven van de kosmische Christus. Een inademing die tijdens de herfstmaanden plaatsvindt en zijn hoogtepunt tijdens de winterzonnestilstand bereikt, wanneer wij Kerstmis vieren. En een uitademing die zijn voltooiing met Pasen heeft.

Het kosmische drama van leven en dood wordt elk jaar opgevoerd met alle wezens, van hoog tot laag, die zich ontwikkelen. Zelfs de verheven kosmische Christus wordt in zijn mededogen onderworpen aan de dood door voor een deel van het jaar de belemmerende omstandigheden van de aarde binnen te gaan. Het kan daarom geen kwaad een paar gedachten naar boven te halen over dood en wedergeboorte die nogal eens worden vergeten.

Onder de kosmische symbolen die uit de oudheid zijn overgeleverd is er geen zo bekend als het symbool van het ei. In elke godsdienst komt dit voor. De oude Edda's van de Scandinaviërs, grijs van ouderdom, verhalen van het wereldei, gekoeld door de ijzige wind van Nivelheim, maar ver-

hit door de vurige adem van Muspelheim, totdat de verscheidene werelden en de mens tot bestaan kwamen. Keren wij ons naar het zonnige Zuiden, dan treffen wij in de Veda's van India hetzelfde verhaal aan in Kalahansa, de zwaan in tijd en ruimte, die het ei legde dat uiteindelijk de wereld werd. Bij de Egyptenaren vinden wij de gevleugelde bol, en de eierleggende slang, die de wijsheid aangeeft, geopenbaard in onze wereld. Dan de Grieken: zij namen dit symbool om het in hun mysteriën te vereren. Het werd levend gehouden door de Druïden. De bouwers van de grote slangenheuvel³ in Ohio. Tot op vandaag is er ook plaats voor haar ingeruimd in de religieuze symboliek. Hoewel de meeste mensen blind zijn voor het mysterium magnum, het grote mysterie, dat hierdoor wordt verborgen en geopenbaard: het mysterie van het leven.

Als wij de eierschaal openmaken, zien wij daar verschillende, gekleurde vloeistoffen: stroperig en van verschillende samenstelling. Maar onder de juiste temperatuur ontstaan er al gauw een aantal veranderingen. Na korte tijd breekt een levend schepsel de schaal open en komt naar buiten, klaar om zijn plaats onder zijn soortgenoten in te nemen. Het is mogelijk om de substantie waaruit een ei bestaat in een laboratorium na te maken. Men kan het in een omhulsel doen, zodat het een natuurgetrouw ei lijkt. Er is echter op één punt een verschil: uit dit kunstei kan geen levend kuiken worden gebroed. Hiermee is duidelijk dat een bepaald, ondefiniceerbaar iets in het echte ei wel en in het ander niet aanwezig is.

Dit eeuwige mysterie, dat levende wezens voortbrengt, is wat wij leven noemen. Omdat het onder de componenten van het ei onder de sterkste microscoop niet kan worden waargenomen – hoewel er iets moet zijn dat die verandering tot stand brengt – moet dit los van de materie kunnen bestaan. Het heilige symbool van het ei leert ons dus, dat hoewel het leven in staat is de materie te vormen, het voor haar bestaan daar niet van afhankelijk is. Het heeft een eigen bestaan. Omdat het geen begin heeft, kan het ook geen eind hebben. Dit wordt door de vorm van het ei gesymboliseerd.

Als wij werkelijk weten dat het leven niet is geschapen – uitgedrukt in het symbool van het ei – zonder begin en zonder einde is, stelt dit ons in staat moed te houden en te beseffen dat zij, die nu uit het stoffelijk leven zijn weggenomen, alleen maar een kringloop doormaken die overeenkomt met die van het kosmische Christusleven, dat in de herfst de aarde binnentreedt en met Pasen weer verlaat. Zo zien wij hoe de geweldige wet van

---

³ De Serpent Mound of Slangenheuvel, is ongeveer 400 meter lang en 1 meter hoog, gelegen op het plateau van de Serpent Mound krater in de buurt van Adams County in Ohio. Men denkt dat het ca. 1070 n. Chr. is ontstaan, en gemaakt werd door de Noord-Amerikaanse indianen.

overeenkomst in alle fazen en onder alle omstandigheden van het leven werkt. Wat in het groot gebeurt met een kosmische Christus, vertoont zich ook in het leven van diegene die een wordende Christus is.

Wij moeten beseffen dat, onder de tegenwoordige omstandigheden, de dood een kosmische noodzaak is. Want als wij in een lichaam gevangen zaten van de kwaliteit die wij nu gebruiken, en geplaatst in een omgeving zoals nu, om daar voor altijd te leven, dan zou de zwakheid van ons lichaam en de onbevredigende aard van onze omgeving ons heel gauw zo moe maken dat wij om bevrijding zouden schreeuwen. Al onze vooruitgang zou afgesloten zijn en het onmogelijk maken om een grote hoogte te bereiken. Wat wij wél kunnen door wedergeboorte in nieuwe voertuigen of lichamen, is plaatsing in een andere omgeving die ons nieuwe mogelijkheden om te groeien biedt. Wij mogen God daarom danken dat, zolang er wedergeboorte in een stoffelijk lichaam voor onze verdere ontwikkeling nodig is, er door de dood is voorzien in bevrijding van het onbruikbaar geworden instrument. Terwijl herleving, en een nieuwe geboorte onder de glimlachende omgeving, een nieuwe kans biedt om het leven met een schone lei te beginnen en lessen te leren die daarvoor niet lukten. Door deze manier zullen wij ooit volmaakt worden zoals de opgestegen Christus. Hij heeft dit bevolen [Matt. 5:48] en hij zal ons helpen dit te bereiken.

7. Het kruis van Christus

‘Wie achter mij aan wil komen moet zichzelf verloochenen, zijn kruis op zich nemen en mij volgen.’

Matt. 16:24.

Volgens een oude legende nam Adam, toen hij uit het Paradijs verdreven werd, drie stekken van de levensboom mee. Zijn zoon Set plantte deze drie stekken en zij groeiden. Eén ervan werd gebruikt om de staf van Aäron te maken, waarmee hij wonderen voor de Farao deed. De tweede werd naar de tempel van Salomo gebracht om daar als pilaar of voor iets anders te worden gebruikt. Er was echter geen plaats te vinden; hij paste nergens. Daarom werd hij buiten de tempel, als brug over de beek gebruikt. De derde stek werd voor het kruis van Christus gebruikt. Daaraan leed hij voor ons. Tenslotte werd hij bevrijd, ging de aarde binnen en werd de planeetgeest van onze aarde, waar hij kreunt en zwoegt in afwachting van de dag van verlossing. Rom. 8:22, 23

In deze oude legende schuilt een belangrijke betekenis. De eerste stek stelt de geestelijke kracht voor die door de goddelijke hiërarchieën werd

gebruikt, toen de mens zich in zijn ontwikkelingsstadium bevond. Toen werd die kracht in het voordeel van ons gebruikt, maar *door anderen*.

De tweede stek zou in de tempel van Salomo worden gebruikt. Maar niemand kon dat waarderen, behalve de koningin van Sheba. Men kon er geen plaats voor vinden omdat Salomos tempel het resultaat is van kunst en handwerk, en in een stoffelijke beschaving wordt iets van geestelijke aard niet gewaardeerd. De zonen van Kaïn lossen hun redding langs materiële lijnen op en maken geen gebruik van geestelijke krachten. *Daarom werd de stek als brug over de beek gebruikt*. Er zijn altijd mensen, de echte *mystieke vrijmetselaars* die in staat zijn van die brug gebruik te maken die van de zichtbare naar de onzichtbare wereld leidt, om in de Hof van Eden, het Paradijs, terug te keren.

De derde stek van de levensboom vormt het kruis van Christus. Door het beklimmen van het kruis heeft hij de bevrijding uit zijn stoffelijk bestaan verkregen en ging hij de geestelijke werelden binnen. Wij zullen, als wij ons kruis opnemen en hem volgen, eveneens onze zielenkracht ontwikkelen en een ruimere sfeer van bruikbaarheid in de geestelijke wereld binnengaan.

Laten wij hier allen naar streven zodat wij dagelijks knielend gevonden mogen worden, en overwinnen, ons vastklampend aan het kruis van Christus, zodat wij op zekere dag, in de nabije toekomst, ons eigen kruis zullen beklimmen en daardoor de heerlijke bevrijding zullen bereiken, de opstanding van het leven, waarvan voor elke gelovend mens Christus de eerste was.

Dit is de echte, ware paasboodschap. Wij dienen te beseffen dat wij Christussen in wording zijn. En dat als Christus echt in ons is geboren, hij ons de weg naar het kruis zal wijzen, waar wij de boom van de kennis zullen bereiken, die ons de dood bracht, en de levensboom verwezenlijken in het levenslichaam, die ons onsterfelijkheid brengt.

8. Wat gebeurde er met het stoffelijk lichaam van Jezus?

‘Wij weten dat wanneer onze aardse tent, het lichaam waarin wij wonen, wordt afgebroken, we van God een woning krijgen, een eeuwige, niet door mensenhanden gemaakte woning in de hemel.

2 Kor. 5:1.

Waar was het grofstoffelijk lichaam van Jezus gebleven dat in het graf werd gelegd maar op paasmorgen niet gevonden werd? Als het levenslichaam van Jezus wordt bewaard om weer door Christus gebruikt te worden, hoe komt Jezus in die tussentijd dan aan een levenslichaam? Waarom is het

niet praktischer om voor Christus bij zijn terugkeer een nieuw levenslichaam te bemachtigen?

Deze vragen werden in *Echoes* van 1914 als volgt beantwoord: Bestudering van de Bijbel zal duidelijk maken dat Christus de gewoonte had zich uit het gezelschap van zijn leerlingen terug te trekken. Zij wisten niet waar hij heenging. En als zij het al wisten is daar geen melding van gemaakt. De reden was echter dat, omdat hij zo'n stralende Geest was, zijn trillingen te hoog waren voor zelfs het beste en zuiverste stoffelijk lichaam. Daarom was het nodig zijn lichaam vaak te verlaten om het enige tijd rust te geven zodat de atomen weer tot hun normale trillingsgetal konden worden teruggebracht. Daarom was het de gewoonte van Christus naar de Essenen te gaan om zijn lichaam aan hun zorg toe te vertrouwen. Zij waren deskundig, want Christus wist niets af van het omgaan met de voertuigen die hij van Jezus had ontvangen. Als deze rust en zorg er niet aan waren gegeven zou het stoffelijk lichaam van Jezus lang voor de drie jaar prediking om was, uiteen zijn gevallen en was Golgota nooit bereikt.

Toen de tijd rijp en de prediking op aarde beëindigd was, bemoeiden de Essenen er zich niet meer mee. Toen namen de dingen hun natuurlijk verloop. De geweldige trillingen die op de atomen werden uitgeoefend, verspreidde ze over de vier windstreken met het resultaat dat toen het graf geopende werd, er geen spoor van het lichaam werd gevonden.

Dit is volkomen in overeenstemming met de natuurwetten die ons bekend zijn door hun werking in de stoffelijke wereld. Elektrische stroom met een lage spanning brandt en doodt, terwijl een vele malen hogere voltage door het lichaam heengaat zonder schade aan te richten. Licht, dat een erg hoge trilling heeft, is aangenaam en geneeskrachtig voor het lichaam. Maar als het licht door een lens valt, wordt de trillingssnelheid verlaagd en ontstaat er een kracht die vernietiging veroorzaakt. Evenzo zou, toen de grote zonnegeest Christus in het stoffelijk lichaam van Jezus kwam, de trillingssnelheid die door de weerstand van de grove stof werd verlaagd, het lichaam als bij crematie hebben verbrand. De kracht was dezelfde, het resultaat hetzelfde, behalve dat er geen as was omdat het een echt, onzichtbaar vuur was dat het lichaam van Jezus opbrandde en geen vuur dat met vlammen vergezeld ging, zoals vuur zich meestal voordoet. In dit verband is het goed te bedenken dat er in alles onzichtbaar vuur sluimert. Wij nemen het niet waar in plant of dier; ook niet in steen. Toch is het aanwezig, zichtbaar voor het geestelijk gezicht, en in staat zich altijd kenbaar te maken als het een vlammenkleed van stoffelijke samenstelling krijgt.

Het is één van onze illusies dat het lichaam waarin wij wonen, levend is. In feite is dat helemaal niet het geval. Ten minste, er is maar zo'n klein gedeelte van ons lichaam dat levend genoemd kan worden, dat deze uit-

spraak praktisch juist is. Het overgrote deel is absoluut slapend, zo niet helemaal dood. De wetenschap weet dat heel goed en ons gezond verstand zou moeten zeggen dat dit waar is. Dat komt doordat onze geestkracht zo zwak is dat zij dit voertuig niet in voldoende mate van leven kan voorzien. Hoe minder wij dus in staat zijn om ons lichaam te belevendigen, des te meer het een zware klomp klei schijnt die wij moeizaam met ons mee moeten dragen totdat het na een aantal jaren zodanig kristalliseert, dat het voor ons onmogelijk wordt om de trillingen nog langer in stand te houden. Dan worden wij gedwongen dit lichaam te verlaten. Men zegt dan dat het sterft. Een *langzaam* proces van ontbinding vindt dan plaats om de atomen tot hun oorspronkelijke vrije staat te doen weerkeren.

Stel daar nu de situatie tegenover dat één van diezelfde aardse lichamen in bezit wordt genomen door een machtige geest zoals die van Christus. U vindt een overeenkomst in het geval van iemand die na verdrinking wordt gereanimeerd. In dat geval heeft het levenslichaam het [stoffelijk] lichaam verlaten en de trilling van de stoffelijke atomen is bijna opgehouden, zo niet helemaal. Zodra het levenslichaam het stoffelijk lichaam begint te doordringen, prikkelt het iedere atoom tot activiteit en trilling. Deze poging om de slapende atomen te doen ontwaken, veroorzaakt het bijzonder onaangename tintelende gevoel dat mensen beschrijven die na verdrinking gereanimeerd zijn. Dit gevoel gaat niet eerder over dan nadat de stoffelijke atomen een trillingssnelheid bereikt hebben die *één octaaf lager* ligt dan die van het levenslichaam. Dan zijn de atomen weer gevoelloos en voelt men niets meer, behalve wat men meestal voelt.

Neem nu het geval van Christus die het stoffelijk lichaam van Jezus binnenkomt. In het lichaam van Jezus trilden de atomen met een veel lagere snelheid dan de trillingen van de Christusgeest. De snelheid moest dus worden opgevoerd. Deze aanzienlijke snelheidsvermeerdering van de atomen tijdens het driejarige optreden zouden het lichaam hebben doen uiteenvallen ware het niet dat de krachtige wil van de Heer, bijgestaan door de bekwaamheid van de Essenen, het bijeenhield. Als de atomen slapend waren geweest toen Christus het lichaam verliet, zoals onze atomen in slaap zijn als wij ons lichaam verlaten, dan zou er een lang zuiveringsproces nodig zijn geweest om het lichaam te laten ontbinden. Zoals gezegd, waren de atomen echter uiterst gevoelig en levend en het was daarom onmogelijk hen in bedwang te houden toen de geest eruit was. In de toekomst, als wij leren ons lichaam in leven te houden, zullen wij niet meer zo vaak van atomen en dus van lichaam verwisselen. Als wij dat doen, zal het niet zoveel tijd kosten als nu om het reinigingsproces te voltooien. Het graf was niet hermetisch gesloten en vormde daarom geen belemmering voor de doorgang van de atomen.

Bij de dood van het stoffelijk lichaam van Jezus Christus gingen de zaad-atomen naar de oorspronkelijke eigenaar, Jezus van Nazaret, terug. Tijdens de drie jaar die verliepen tussen de doop, toen Jezus zijn voertuigen afstond, en de kruisiging waarbij hij zijn zaadatomen terugkreeg, trok Jezus een voertuig van ether om zich heen, op dezelfde manier als een onzichtbare helper stoffelijke deeltjes verzamelt als dat nodig is om zijn lichaam geheel of gedeeltelijk te materialiseren. Materie die niet met het zaadatoom overeenkomt, kan echter niet blijvend toegeëigend worden. Het lichaam valt uiteen zodra de wilskracht, die ze bijeenhoudt, wordt opgeheven. Dit lichaam was daarom ook tijdelijk. Toen het zaadatoom van het levenslichaam werd teruggegeven werd er een nieuw lichaam gevormd en sinds die tijd werkt Jezus in dat voertuig, samen met de kerken. Hij heeft vanaf die tijd nooit meer een stoffelijk lichaam aangenomen, hoewel hij heel goed in staat was dat te doen. Waarschijnlijk is dit zo omdat zijn werk losstaat van materiële zaken en het tegenovergestelde vormt van het werk van Christian Rosencreutz, dat samenhangt met staatkundige, industriële en politieke problemen. Daarom heeft hij een stoffelijk lichaam nodig waarin hij zich in het openbaar kan vertonen.

De reden waarom het levenslichaam van Jezus bewaard wordt voor de terugkeer van Christus, in plaats van dat er voor een nieuw voertuig wordt gezorgd, wordt gegeven in *Faust*. Faust is een mythe die in beeldende termen grote geestelijke waarheden van onschatbare waarde aan de zoekende ziel geeft. Door te proberen geestelijke macht te verkrijgen voordat hij die verdient, trekt Faust een geest aan die bereid is aan zijn verlangens tegemoet te komen. Tegen vergoeding, want onbaatzuchtigheid is een deugd die aan zulke geesten vreemd is. Als Lucifer zich omdraait om te vertrekken is hij ontzet als hij voor de deur een pentagram ziet met één punt naar hem toegekeerd. Hij vraagt aan Faust dit symbool te verwijderen, zodat hij kan vertrekken, waarop Faust vraagt waarom hij niet via het raam of door de schoorsteen gaat. Lucifer geeft dan aarzelend toe dat 'het een wet is voor geesten en spoken dat waar zij naar binnengaan zij ook weer moeten vertrekken.'

Als bij de natuurlijke loop van de dingen de geest geboren wordt, gaat die het stoffelijk lichaam door het hoofd binnen en neemt daarbij de geestelijke voertuigen mee. Als hij 's nachts zijn lichaam verlaat doet hij dat langs dezelfde weg en treedt daar op dezelfde manier 's morgens weer binnen. De onzichtbare helper verlaat ook op dezelfde manier zijn lichaam en keert er weer door het hoofd in terug. Als na lange tijd ons leven op aarde geleefd is, zweven wij voor de laatste keer door het hoofd uit ons lichaam, dat als de natuurlijke toegang tot het lichaam wordt gezien. Daarom is de

vijfpuntige ster met één punt omhoog het symbool van de witte magie die in harmonie werkt met de wet van vooruitgang.

De zwartmagiër, die tegen de natuur werkt, keert zijn levenskracht om en leidt die omlaag naar de lagere organen. De toegangspoort in zijn hoofd is voor hem gesloten. Maar hij verlaat zijn lichaam via zijn voeten, waarbij het zilveren koord door de lagere organen tevoorschijn komt. Daarom was het voor Lucifer gemakkelijk de studeerkamer van Faust binnen te komen, want het pentagram met de twee punten naar hem toegekeerd vertegenwoordigde het symbool van de zwarte magie. Als hij echter het vertrek wil verlaten, ziet hij dat de ene punt naar hem is toegekeerd en krimpt hij voor het teken van de witte magie ineen. Hij kan alleen door de deur vertrekken, omdat hij langs die weg gekomen is. Hij is dus gevangen als hij ziet dat die weg versperd is.

Evenzo was Christus vrij te kiezen met welk voertuig hij de aarde wenst binnen te gaan, waarin hij nu zit opgesloten. Nu hij eenmaal het levenslichaam van Jezus heeft gekozen, moet hij op dezelfde manier de aarde verlaten. Als dat voertuig vernietigd zou worden, zou Christus in die benauwde omgeving moeten blijven totdat de Chaos de aarde weer oplost. Dit zou een grote ramp betekenen. Daarom wordt het voertuig dat hij eens gebruikt heeft door de Oudere Broeders zeer streng bewaakt.

Intussen is Jezus alle zielengroei kwijtgeraakt die hij tijdens de dertig jaar van zijn aardse bestaan vergaard had, alle zielengroei die aan de doop voorafging en die in het voertuig was opgenomen dat hij aan Christus gaf. Dit was en is nog steeds een groot offer dat voor ons werd gebracht. Maar het zal, zoals alle goede daden, leiden tot groter luister in de toekomst. Dit voertuig zal door Christus gebruikt worden als hij komt om het koninkrijk van God te vestigen en te vervolmaken. Dit voertuig zal dan zo vergeestelijkt en verheerlijkt zijn, dat als het aan Jezus wordt teruggegeven zodra Christus het koninkrijk aan de Vader overdraagt, dit levenslichaam het schitterendste van alle voertuigen zal zijn. Ik ben van mening, hoewel het mij niet geleerd is, dat Jezus in dat opzicht de eersteling van de Aardeperiode zal zijn en dat Christian Rosencreutz daarna komt. 'Er is geen grotere liefde dan je leven te geven voor je vrienden.' Joh. 15:13. Niet alleen het stoffelijk lichaam, maar ook het levenslichaam geven, en voor zo lange tijd, is ongetwijfeld het allergrootste offer.